

L'HORA NOVA

Publicació editada per la Secció Obrera de les Arts Gràfiques

Dues menes de fills

En aquests moments que tot trontolla i que l'esfondrament d'una economia és motiu de fonda preocupació pels qui fins ara gaudien d'una situació de privilegi, quantes mares benestants — mares, al fi i al cap —, exclamen: ai dels meus fills! Es l'expressió del ver sentiment maternal, per l'angúnia amb què es presenta el pervenir dels éssers volguts, d'aquells fills que elles ja consideraven a cobert de les necessitats de la vida i per als quals auguraven un camí gens espinós. Si aquestes mares, que avui ploren pels contratemps familiars, i que equivocadament creien que tots els avantatges materials podien discutir-los a favor dels seus fills, s'haguessin adonat que unes altres mares tenien el cor adolorit per la penúria en atendre els seus i, en molts casos, per haver d'abandonar els fills, prematurament, a les vicissituds de la vida, quant no haurien pogut influir a fer una societat més humana, més justa, més honrosa!

La desigualtat de drets era tan profunda, que posa en evidència que hi havien dues menes de fills: els que tot ho gaudien, i uns altres, els més, resignats a una vida de privacions. En una societat civilitzada, humanitzada, no pot existir un desequilibri tan visible. La injustícia de, tot pels uns, i res pels altres, contradiu els sentiments cristians i ha mantingut a través dels temps l'odi entre els mortals. Cal posar hi remei. Reconeguda l'existència de facultats desiguals, no precisament subjectes a la condició social, és un dret irrenunciable per l'individu, de poder seguir la vocació professional més enquadrada en la seva disposició, sense traves o dificultats econòmiques. I en aquesta nova societat que s'estructura hi cabrà la veritable germanor; tots disposats a produir, a ésser útils, a enaltir el progrés, la ciència i la convivència humana.

EXPECTATOR

LA "BONA GENT"

Les nostres campanyes anticlericals havien estat mirades amb odi per la «bona gent» i recel per la majoria de treballadors, perquè creien que sols eren inspirades per la imaginació calenta de quatre pertorbadors sectaris i anormals.

Nosaltres afirmàvem que els confessoris eren nius de la més repugnant immoralitat i que no hi havia altre déu, per als ensotanats, que la pesseta i la dona dels altres.

En fer aquestes afirmacions, nosaltres ja teníem dades particulars de la conducta d'aquesta gent, però una mà mestra feia que aquestes dades desapareixessin, ofegant tot afer escandalós, i com a fi de festa el bisbe decretava una solemne excomunió per a totes les publicacions i individus que tenien el suficient valor per a posar al descobert la porqueria que es pretenia tapar amb la comèdia divina.

Però, com la dita popular de què «a cada porc li arriba el seu sant martí» ara nosaltres, posseïdors de l'arxiu secret del bisbat de Vic, tenim una bona part de la documentació que prova d'una manera incontrovertible el lladres i porcs que eren un número crescut de ministres d'aquell déu tapadora, tenint en compte, a més, que la majoria dels casos quedaven ignorats perquè els protagonistes eren reservats i l'afer quedava sols entre els cossos «pecadors», i per tant, dona un percentatge, sinó del cent per cent, almenys d'un noranta per cent de ministres que predicaven honestitat i practicaven els vicis més immorals, més antinaturals i repugnants.

Entre la documentació trobada, sobressurt la violació de menors i l'adulteri, actes confessats pels mateixos capellans, després d'una comprovació.

Entre aquests casos d'adulteri, n'hi ha molts que encara viu el matrimoni, la qual dona s'entregava als plaers sexuals amb el «mossèn», i que ara nosaltres estem amb una preocupació, per les conseqüències íntimes que pot reportar, si els donem a la publicitat, com és la nostra intenció.

Els de violació de menors serà qüestió de què, quan la preocupació del moment ens deixi un poc de temps, mirem si el tribunal del poble fa justícia als clergues que donaven aquella solemnitat a la missa, portant ells les mans i l'orgue genital brut de sang dels crims que amb menors havien comès.

Entre les dades recollides en dit arxiu, hi ha una circular en la qual es confirma la dissolució d'un convent d'Almeria, perquè ja no quedava cap monja amb virginitat.

El més indignant de tota aquesta porqueria, és que a tota la documentació hi ha un informe, del bisbe en uns i del secretari en altres, el qual es diu «comprovat el fet denunciat s'ha cridat al clergue responsable fent-li una paternal advertència», el que vol dir que tot era una arcaboteria i que sols els deien que en les seves incursions sexuals miessin d'evitar la publicitat.

Tota aquesta documentació que, quan tinguem temps, posarem en ordre i anirem donant a la publicitat, posant també l'original a la disposició dels què en dubtin, donarà al poble els elements de judici suficients per a saber d'una manera certa el què en realitat era la «bona gent».

En quant a la qüestió econòmica, cal llegir la pastoral de l'últim butlletí del bisbat en el qual es demanen almoines per als pobres clergues, mentre està al domini de tothom la borratxera de milions que arreu s'han trobat, sense comptar els que han pogut fugir.

Sentim la decepció dels que de bona fe creien en un déu i en uns ministres d'aquest déu, però la realitat els demostra que la religió no era més que la tapadora del crim, violació i lladronici d'una colla d'inhumans degenerats.

M. CALAFELL